

ocuk Edebiyatı Yazarı Erol B y kmeri'den...

Eskişehir Tekeçiler Mahallesi (köyünde) 2019 yılında bir sanat evi açtım. Bu sanat evinde her yaz tatilinde 15 kadar gönüllü eğitmenlerle köy çocuklarına tiyatro, pandomim, kil sanatı, müzik, resim, kolaj, karikatür, Şiir,  yk  atelyeleri ve sergilerini açarak çocukların yaşam sevinci içinde bir yaz tatili geçirmelerini sağlayarak dönem sonunda da geleneksel bir Őenliđe dönüŐen gösteriler ile sonlandırdık.

Bunun yanında bir bilgisayar programı ile çalıŐan bir kütüphane sistemi kurduk. Bu kütüphanemizde çocukların ve gençlerin düzeyinde klasik ve çağcıl nitelikli yayınevlerin kitapları bulunmaktadır.

Köyde kitap kurtları  d lleri uygulayarak okuma kültürünü alıŐtırmaya çalıŐıyoruz.

alıŐmalarınıza katkı vereceğini düŐünürseniz elimdeki kütüphane programını gönderebilirim.

Yeniden büyük bir coŐku ile iten başarı dileklerimi sunarım.

Sevgi ve saygılarımla.

Erol B y kmeri

Çocuk Edebiyatı Yazarı Mavisel Yener'den...

KÜTÜPHANE KAPISI

“İnsanın bu gezegen üzerindeki yaşam hikayesinden sayfalar barındıran kocaman belleklerdir kütüphaneler.” (Sonsuzluk Kütüphanesi, M.Yener, Tudem Yayınları)

Bazı kapıların ardında yepyeni dünyalar bekler bizi. Kütüphane kapıları da onlardandır, düş bahçesine davet ederler bizi. Kurmaca ve gerçek karakterlerin, yazarların, ressamın, keşfedilmeyi bekleyen nice serüvenin orada olduğunu biliriz.

Farklı dönemlerde yazılmış kitapların anlatılarının buluşması heyecan vericidir. Kimi hemen dalıverir sayfalara...

Kimi bekler uzun yıllar, merakla hayat arasında gider gelir. Sonunda açılır kilitleri.

Kitap tutkum erken yaşlarda başladı; annemin öğretmenlik yaptığı okulda bulmuştum kütüphanenin yolunu. Davul tozu, minare gölgesi, hayal uçurtmaları, eğlenceli resimler, kitaplar ve onların içindeki sihirli işaretler vardı kütüphanede. Okuma yazmayı henüz öğrenmesem de yolunu bulmuştum. Her harf keşfedilmeyi bekleyen bir gizemdi.

Kütüphane, tuhaf, acayip, bambaşka bir yerdi. Hele o sessizlik. Dünya'nın güzelliklerini yavaş yavaş anlamaya anlatmaya yakın sessizlik! Annem derse girince, soluğu orada alıyordum. En sevdiğim oyun alanımdı kütüphane. Çocuk bu, söz dinler mi? Anlatır, konuşur, sorar... Çocuk merak edendir... Başının etini yiyordum kütüphaneci ablanın, masal okutuyorum ısrarla... “Hadi, bir tane daha okusana...”

O da yetmemiş, kitaplardaki sihirli işaretlerin benzerlerini sayfalara çizmişim bir gün. İşte ben de kitap yazıyordum!

Neyse ki bu afacanlığım, kütüphaneden kapı dışarı edilmemle sonuçlanmadı!

Her merak kendine kapı açar! Kapıların hepsi sevince açılınsın, bizi yaşama taşınsın.

Çocuk Edebiyatı Yazarı Esra İlter Demirbilek'den...

Kitapla ilk tanışmam evimizin bir köşesinde yer alan kitaplık sayesinde oldu. Birçoğu yetişkin romanları, şiir kitaplarıydı. Aralarında bilimsel kitaplar da yer alıyordu. Henüz okuma yazmayı bilmediğim dönemde elimden düşürmediğim bir şiir kitabı vardı. Nedense kapak çiziminden çok etkilenmiş hatta kitap içinde şiirlerin yanında boş kalan yerlere kendi çöp adam çizimlerimi yapmışım. O zamanlar belliymiş aslında çocuk kitabı çizeri olacağım.

Okuma yazmayı öğredikten sonra en sevdiğim kitaplar bilim kurgu hikayeleri ve ansiklopediler oldu. Özellikle bilim ile ilgili bilgilere çok aç bir çocuktum. O zamanların meşhur ansiklopedileri hangi komşumuzdaysa anneme illa o komşuya çaya gidelim diye yalvarırdım. Börek çörek bahane, Meydan Larousse şahane.

Sonra halamın evinde “Bu Nedir?”, “Bu Nasıl Çalışır?”, “Neden Niçin?” gibi ismi olan ansiklopedi serisini elime alınca dünyaları unutturdum. İçindeki bilgiler kadar resimleri de her zaman ilgi odağım olmuştu. O resimlere bakıp hangi hayal dünyalarına gittiğimi bir bilseniz.

Hayatımın en büyük şokunu lise çağlarımda ödev hazırlamak için gittiğim kütüphanede yaşamışım. Evin bir köşesindeki 3-5 ansiklopedi ile bile mutlu olan ben orada raflara dizilmiş sıra sıra kitapları, ansiklopedileri gördüğümde ağlamaklı oldum. “Ama ben bunların hepsini hemen okuyamam ki” dedim içimden. O günden beri ne zaman bir kütüphaneye girsem kitapları hayranlıkla seyreder, hepsini bir çırpıda okuyabildiğimi hayal ederim. Kim bilir belki ileride öyle bir teknoloji gelişir ki bu gerçek olur.

Kütüphanelerin beni büyüleyen bir diğer hikayesini de paylaşmadan edemeyeceğim. Annemin babası olan dedem zamanının çok ünlü bir mücellidiymiş. Ciltlediği 2 ya da 3 kitaplık (tam hatırlamıyorum sayısını) Alacahöyük isimli kitapları Atatürk'e hediye etmişler. Atatürk kitapları evirip çevirip “Bunu kim ciltledi?” diye sormuş. Anlaşılan ciltlemeyi ve el işçiliğini pek bir beğenmiş. Bu sayede dedeme Atatürk'ten bir hediye gelmiş. Hediyeinin ne olduğunu maalesef annem de çok küçük olduğu için hatırlamıyor. Kitaplar halen Anıtkabir'in kütüphanesinde duruyor. Yıllar önceki bir ziyaretimizde bulmuştuk.

İşte bu yüzden ne zaman bir kütüphaneye girsem sadece o kitapları yazarları, çizenleri vs değil o kitapların günümüze kadar gelmesini sağlayan, hayatta olan ya da olmayan o kıymetli şahısları anarım. Tek tek kitaplara dokunup kimlerin elinin, emeğinin değdiğini hayal ederim. Benim için bir kitap sadece kitap değil, ruhlar arası iletişim sağlayan bir araçtır. Kitaplar, kitaplara emek verenler iyi ki varlar...

Çocuk Edebiyatı Yazarı Aytul Akal'dan...

KİTAPLAR PAHALI (mı?)

Kitap konulu sohbetlerimizde okuma tembelliğine kılıf olarak bulduğu ve kendini de inandırdığı, “Kitaplar çok pahalı,” bahanesinin ardına gizlenenler olur bazen.

Kitaplar pahalı mı? Nee? Olur mu hiç? “Kitaplar bedava!” deyip yüzlerinden yansıyan şaşkınlığı bıyık altından gülümsemeyle izlerim.

Nasıl yani “Bedava?”

Kütüphanelerden ödünç alınan kitapları okumak bedava değil mi?

Okul kütüphanelerinden, sınıf kitaplıklarından ücret ödmeden alınıp okunmuyor mu?

Arkadaştan ödünç alıp okunanlara para ödeniyor mu?

Kitaplar pahalı diye okuyamadığına inananlar, bir sorsun bakalım kendine, gerçek amacı “okumak” mı yoksa “sahip olmak” mı? İlle sahip olmak isteniyorsa, elbette bir zahmet harçlıklar biriktirilecek, bayramlıklar toplanacak ve kitapçıya gidilecek. Ama asıl niyet “okumak” ise... kütüphanelerin kapıları okurlara her zaman açık. Hem de bedava! Buyrun alın, okuyun.

Her şey içimizdeki, neredeyse çoğu zaman beynimizde dolanan düşüncelerimizden bile gizlenen “isteğe” bağlı aslında.

Beceremiyorum, anlamıyorum, yapamıyorum... İstenirse her şey becerilir de, anlaşılır da, yapılır da... “İstemek”, yolu aşmak demek; çünkü her yolun sonunda, istek sahibini her biri farklı çözümler sunarak hedefine götürecek sayısız kapı vardır.

Kitap fiyatlarını yükselten öğelerden söz etmek değil amacım. Yok ülkemizdeki kâğıt fabrikaları neden kapandı, yok baskıya dair her malzemeyi neden dışardan dövizle ithal etmek zorunda bırakıldık falan. Hadi geçelim bunları. Çünkü kitaplar bedava.

Çikolata sever misiniz? Diyelim ki en kocamanından bir çikolatanız olsa... Onu arkadaşlarınıza bölüştürmeye kalksanız... Size kala kala, ağzınıza koyduğunuz anda tadını bile alamadan eriyip kaybolan minicik bir parça kalır. Nereye gitti çikolata? Ekmeği bölüştüğünüzde de öyle değil mi? Paylaştıkça azalır kendi payınız. Elbette bölüşün, bölüşmeliyiz...ama kitaplar öyle mi? Onları ne kadar bölüşürseniz bölüşün, eksilmez, aksine okuyanları çoğalır da çoğalır...

Kütüphaneler, raflarda duran tüm kitaplarını ücretsiz paylaşır okurlarıyla. Aynı kitabı kim bilir kaç kişi okur, ne öyküsü eksilir, ne resimleri. E tabii dikkatsiz bir okur yüzünden sayfaları yırtılmışsa, o başka. Çok eskidiğinde zaten yenilenir kitaplar kütüphanelerde.

Peki en başa dönelim, neden “kitap konulu” sohbetler yapıyoruz? Neden okuma kültürünü geliştirmek ve yerleştirmek için sınırlı ömrümüzün değerli zamanını harcıyoruz? Neden “herkes okumalı” diyoruz? Neden hiç bıkmadan kitap okumanın önemini anlatıyoruz? Bu soruların yanıtlarını “Çocuk Edebiyatı Yazarları Kitapsever Çocuklarla Kütüphanede Buluşuyor” başlıklı seminerde bulacaksınız. Emin olun bütün bu çaba, SİZİN GELECEĞİNİZ İÇİN.

Çocuk Edebiyatı Yazarı Fatih Erdoğan'dan...

Çocukluğumun geçtiği İstanbul'un Kanarya'sında kitapçı yoktu. Kitapçı yoktu ama tek tük kitabın da bulunduğu bir dükkân vardı. Adı Binbir Çeşit, tuhafiyeciydi aslında.

Ben oraya giderdim "İhsan Amca kitap," derdim. Küçük bir dükkân. Genellikle Jules Verne olurdu bir iki tane. Onları zaten almıştım ben ama yeni kitap pek gelmiyordu. O yüzden adam benden bezmişti. Her gittiğimde "İhsan Amca kitap geldi mi," diyordum. Adamcağız haftada bir Cağaloğlu'na gidiyordu. Ve oradan birkaç yeni kitap alıp getirip rafına koyuyordu. Binbir Çeşit İhsan Amca'nın hayatımda önemli bir yeri var. Birçok kitabı ben oradan okudum. İki Çocuğun Devrialemi'ni mesela. On kitaplık bir diziydi ve ben sadece 4. cildini bulmuştum. Okuyunca heyecandan titremeye başlamış ve diğerlerini okumak istemiştım. Bir gün İhsan Amca "Sen kütüphaneye gitsene!" dedi.

Kanarya'da kütüphane yok, Küçükçekmece'de var. Sirkeci Halkalı arası demiryolu var ya, oradan trene binersin. Eskiden Kanarya'da istasyon yoktu. Benim 3. sınıfta olduğum sıra, hatta açılışında biz izcilik yaptık törende, Kanarya İstasyonu açıldı. Kanarya'dan sonra Soğuksu, Soğuksu'dan sonra Küçükçekmece vardı. Ben Kanarya'dan çıkıp tepelerden Küçükçekmece'ye yürüdüm.

Utangaçlığımdan söz etmeliyim size. Öyle böyle değil. Düşünün ama, onca yolu gidiyorum kütüphane bulacağım diye. Yerini bilmiyorum, birilerine sormuş olmalıyım bütün utangaçlığıma rağmen.

Kütüphaneyi buldum. Kapısı böyle yarı açık yarı kapalıydı. İttim. Gıcırıt, içeri girdim. Sağda tarafta bir masa sol duvar tamamen kitap. Hayatımda ilk kez o kadar çok kitabı bir arada gördüm. İlkokul 3 ya da 4 diye çıkartıyorum anılarımdan, zorlayarak. Güler yüzlü bir abla "Hoş geldin, ne istiyorsun?" dedi. O ablanın beni güler yüzle karşılamasının benim için ne kadar önemli olduğunu yıllar sonra anladım. O güler yüzü karşılama olmasaydı ve ben kütüphaneden içeri girmeye korkup kaçsaydım hayatım ve ben bambaşka olabilirdik.

"Ne istiyorsun? dedi abla. Ne isteyeceğim tabii. Kitap istiyorum. "Hangi kitap?" dedi. Şimdi çekingenlik, ürkeklik, korkaklık, ağır baskı altındayım kitap ismi vermezsem beni kovacak diye düşünüyorum. Yani ilerleyemeyeceğim. Çıkmak zorunda kalacağım. Öyle sanıyorum. "Ne istediğini bilmeyen birisin, hadi dışarı" diyecek sanıyorum.

Düşünüyorum hızla cevap vermem lazım. Evde de Fransız çizer Peyo'nun çizgi roman Küçük Prensleri vardı. Exupery ile alakası yok. Bambaşka bir şey. Dedim belki ondan vardır. Çok seviyordum çünkü.

"Küçük Prens," dedim. "Tamam var," dedi. Sevindim. Gitti raftan bir yerden Exupery'nin Küçük Prens'ini koydu önüme. Kitaba baktım. "Küçükken balta girmemiş ormanlarda fil yutmuş bir boa yılanı görmüştüm" diye başlıyor. Tuhaf bir şey. Ama feci ilgimi çekti o ilk cümle.

"Bu mu," dedi abla. "Evet" dedim.

Hayatımın ilk yalanı değildi. Okumaya başladım. İlk defa kütüphaneye giriyorum, kitap nasıl alınır, okunur bilmiyorum. "Burada mı okuyacaksın?" dedi abla. Öbür seçenek neydi ki? "Eve götürebilirsin," dedi. "Benim mi oldu?" dedim. "Hayır seni üye yapacağım, okuyup getireceksin, yenisini vereceğim" dedi. Birçok klasığı ben o kütüphane sayesinde okudum. O kütüphaneye sık sık gidip geldim. Uzun bayırlardan tepelerden gidip gelerek...

Çocuk Edebiyatı Yazarı Gülten Dayiođlu'dan...

Kütüphaneler konusunda göstermiş olduğunuz içtenlikli çabalar nedeniyle sizleri yürekten kutluyorum. Kolay gelsin. Bu konuda benden de görüş istenmiş. Ben ilkokuldan beri, yazar olabilme yolunun kütüphanelerden geçtiğinin bilinciyle oralara kutsal yerler gözüyle bakan bir büyüğünüzüm. bu doğrultuda küçük bir örnek vermek dileğindedim:

Geçmişte tarih tutkunu biri olarak, Roma İmparatorluğuyla ilgili kitaplar okumuştum. Bu kitaplardan yıllar boyu unutmadığım bir bilgiyi sizlerle paylaşacağım:

İtalya'dan İstanbul'a kadar uzanan, zamanın en görkemli ülkelerinden biri olan Roma İmparatorluğunda, sıradan insan konumunda değerlendirilen, halk yığınları yaşarmış. İşsiz güçsüz ama yine mutlu bir yaşam sürerlermiş. Çünkü mutluluğun birinci koşulu karnın tokluğudur. İmparatorlar bu ilkeye mim koymuşlardır. Akdeniz sıcaklığının verdiği gevşeklikle gölge yerlere sığınarak, gün boyu yan gelip yatan bu Roma yurttaşlarının, her gün semt fırınlarından bedava ekmek alabilmesini sağlamışlardır. Böylece onları mutlu kılıp sultalarına almışlardır. Sadece ekmekle bedenleri beslenen, karnı tok kişilerin, elbette beyni de hamurlaşmıştır. Bu nedenle yaşam boyu etliye sütlüye karışmaz olmuşlardır. İmparatorluğu yönetenler ise , sofralarını türlü yiyeceklerle bezeyerek, kusup kusup yeme şölenleri yaşayarak, ülkeyi keyiflerince yönetmişlerdir.

Kitap aynı yumurta gibi, zihnimiz için dört yanı düzgün tam besin niteliği taşır. Nitelikli kitaplar da, Adem oğlunu insanoğluna eviren, her türden besin içermektedir. Bu nedenle kitapla zihinleri beslenenler, ekmekle zihinleri beslenenlerin güdümünde olmamışlardır dünya kurulalı beri.

Ben öğretmenlik yıllarımda yoksul semtlerde ekmekle karnını doyurmak zorunda kalan ilkokul öğrencilerinin durumlarını bilimsel ölçütlerle araştırmış, sonunda şöyle bir kaniya ulaşmıştım: Kütüphaneler, semtteki ekmek fırınları gibidir. Oralarda düzenli olarak kitaplarla buluşanlar, sadece ekmekle beslenip hamur beyinli olmazlar. Beslenmiş beyinlerin ürünleri olan kitapların içerikleriyle, tıka basa doyar ve gelişirler.

Yıllar boyu, gerçekleştirememiş bir düşünüm vardır: O da Ülke çapında kent, kasaba ve köylerde HER SEMTE BİR ÇOCUK KÜTÜPHANESİ KURULMASIDIR.

Atalarımız insanın yaşamsal gereksinimi olan su sorununu, tüm yerleşim alanlarında, her semte bir çeşme yaparak çözmeyi hedeflemişlerdir. Hepsisi de bu yolda başarılı olmuşlardır. Sevgili ÇGYD üyelerimiz de kütüphane kurma hedefleriyle aynı yolda yürümektedir bence. Ülkemiz uygar ülkeler katında ,hala pek çok alanda gelişmekte olanlar listesinde yer almaktadır. Bu evrensel yargıyı yıkıp atabilmek için , üç öğün karnımızı doyurmaya koştuğumuz gibi ,her gün ve elbette yaşam boyu kitap okumak zorunda olduğumuz apaçık ortada. En azından, önümüzde yüreğimizi yakan, dağ gibi, PISA sonuçları dururken, kütüphanelerin değerini ve halkımızın kitap okuma yetmezliğini görmezden gelemez mi?

HAYDİ, KÜTÜPHANELERE BUYURUN!

KÜTÜPHANELERE GELEN TÜM OKURLARA SELAM OLSUN.

Gülten Dayiođlu
Eğitimci Yazar

Çocuk Edebiyatı Yazarı Özlem Yıldız'dan...

Zirveye Giden Yol Liseyi bitirdikten sonra kendimi sudan çıkmış bir balık gibi hissetmişim. O an'a kadar içimde bir cevher olduğunu fark etmekle birlikte bunun için bir çaba harcamamışım. Ortalama bir öğrenciydim. İçimdeki cevherin üzeri ölü toprağı ile örtülüydü. Tam da o günlerde kasabamıza küçük bir kütüphane açıldı. Lise yıllarımda pek kitap okuduğum yoktu. En son ne okudun, sorusunu Robenson, diye geçiştiriyordum. Yanıtı kolaydı ne de olsa. Issız bir adada olan biteni özetlemek ne vardı? O sonbahar bir tilki gibi dadandım o kütüphaneye. Yeni gelen kitap kolilerini çoğu zaman Cemile Abla ile birlikte açıyorduk. Her seferinde koltuğumun altında bir kitapla heyecanla gidiyordum eve doğru. Taze çevrilmiş Steinbeck, Heminway yanında klasikleri de bir bir deviriyordum. O kütüphanede pek ders çalışmıyordum. Evimizin bir odası bunun için ayarlanmıştı. Soba fırınında pişen börek kokuları eşliğinde okumak, soru çözmek, flütte yeni parçalar çıkarmak, sıkıldığımda arkadaşlarımla kasabamızın eşsiz doğasında dolaşmak rutinim oldu. Eylül'den hazirana kadar "ikinci adresimi" hiç boşlamadım. Kimi zaman aynı gün bitirip değiştirdiğim kitaplar da oldu. Haziran gelip de üniversite sınavına girdiğimde paragraf sorularını çekirdek çitletir gibi çözdüm. Okuduğumu anlıyor 1 sisifos gibi her seferinde yeniden başa dönmek zorunda kalmıyordum. Şimdilerde yirmi sekiz yıllık edebiyat öğretmeniyim. Yayımlanmış dört çocuk kitabım var. Kendimi gerçekleştirme yolculuğumun başından beri hayatımda olan kütüphanelere kendimi borçlu hissediyordum. Bu amaçla ikinci kitabım "Acil Arh+ Cümleler Aranıyor" (Top Yayıncılık-2014) da öğrencilerin uğramadığı issız bir kütüphaneye civıltı katmaya çalıştım. O kitabı bitirip "Beni kütüphaneye götürün!" diye ağlayan çocuklar hatırlıyorum. Kütüphaneler içimdeki cevheri ortaya çıkaran bir yer oldu benim için. Kuşandığım sözcükler sayesinde öğrencilere anlatmak istediğim konu için ille bir çıkış yolu bulabiliyorum. Bunun için kütüphanelere, hayatımıza dokunan kütüphanecilere binlerce teşekkür ederim. Yazımı dokuzuncu sınıf öğrencilerim için başarıyı anlatmaya çalıştığım bir şiirle bitirmek istiyorum.

Sevgiyle, kitapla kalın.

Özlem Yıldız Soma Fatih MTAL Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni Çocuk Kitapları Yazar

Başarı

Bilmelisin her insan başarıya muhtaçtır.
Başarı düşlerine ulaştırır araçtır.
Zahmetsiz ele geçen ne zaferdir ne taçtır.
Zirveye giden yollar çıkılmaz eller cepte.

Her güzellik içinde içten bir çaba saklar.
En başta kendisine tembelliği yasaklar.
Cahillik zindanından kurtulamaz tutsaklar.
Sana engel duvarlar yıkılmaz eller cepte.

Adımları tartarak düşünerek atmalı.
Ne düz yoldan şaşmalı ne denizde batmalı.
Özümüz cevher dolu ona değer katmalı.
Suyu çıkacak taşlar sıkılmaz eller cepte.

Bir kavgada ki dövüşür insan kendisi ile.
İçindeki tembellik yapar kaç türlü hile.
Sorumuzlar çekmez mi çile üstüne çile.
Bu kavgada kenardan bakılmaz eller cepte.

Çocuk Edebiyatı Yazarı Özge Bahar Sunar'dan...

Otuz seneden fazla olmuş. On bir yaşındaydık. Sınıf arkadaşım Feriha ile özgürlük alanımızı adım adım esnetmeye başlattığımız günler. Adapazarı'nın ufacık meydanında attığımız turlar yavaş yavaş arka sokaklara taşmış. Halk Kütüphanesiyle o arka sokaklarda karşılaştık. Karlı bir gündü. Çekinerek içeri girdik. İçerisi sıcacıktı. Güler yüzlü bir görevli hemen yanımıza gelip bize kütüphaneyi tanıttı. O gün elimiz kolumuz kitap dolu oradan ayrıldık. İnanılmaz bir keşifti!

Oturduğumuz apartmanın zemin katında dükkân olması için ayrılmış ama çeşitli sebeplerle atıl kalmış bir yer vardı. Apartman çocukları orada toplışırdık. Havaların ısınmasıyla o tozlu kirli minik daire gözüme bir başka gelmeye başladı. Burayı bir temizlese, şöyle bir boyasak, raflar koysak, raflara da kitaplar yerleştiresek ve o halk kütüphanesindeki görevliler gibi gelen çocuklara gülümseyerek "isterseniz buradan kitap ödünç alabilirsiniz" desek. Önümüzde bir defter olsa. O deftere kitapları alan kişilerin isimlerini ve yanına aldığı kitapları yazsak. Çok havalı olmaz mı? Olur!

Feriha'nın da aklına yatıyor bu hayalim. Sormaktan da korkmuyoruz. Görevliler o kadar anlayışlı ki reddedilsek bile kötü hissetmeyeceğimizi biliyoruz. Böyle bir hayalimiz var, bize yardım edebilir misiniz, diye soruyoruz. "Harika bir fikir çocuklar" diyorlar. Ve hemen oracıkta, bekletmeden, sırtımıza ağır gelecek bürokratik işler yüklemeyen önümüze kitaplar yığıyorlar. Yüzlerce! Bu kitaplarla kütüphanemizi kurabileceğimizi söylüyorlar. Tek sorun o kitapları bizim apartmana taşıyacak bir düzenek sunamamaları. Önemli mi? Hiç değil. Belki elli sefer yaparak kitapları bir hafta gibi kısa bir sürede taşıyoruz.

Boş daireyi süpürüyoruz, boya alacak paramız olmadığı için duvarları köpüklü bezlerle siliyoruz. Raf da alamayız ama oradan buradan bulduğumuz meyve sebze kasalarını temizleyip raf yapıyoruz. Yaptığımız tek maddi yatırım harçlıklarımızı birleştirip kareli bir A4 defter almak oluyor. Ödünç verdiğimiz kitapları buraya yazacağız. Defterin kenarlarını süslüyoruz. Sağ üst köşeye tarih atıyoruz ve kütüphanemiz çalışmaya başlıyor. İ-na-nıl-maz!

Bir yaz boyunca çocuklara kitap dağıtıyoruz. Okul açıldığında işler bozuluyor. Kitapları geri toplayamıyoruz. Dahası apartman yöneticisi kütüphaneyi boşaltmamızı istiyor. O kadar kitabı kütüphaneye geri götürmemiz gerek. Görevlilere durumu anlatıyoruz. Kitaplar çocuklarda kalsın diyorlar. Bizi tebrik ediyorlar. İki de sade gazoz ismarlıyorlar.

Kitap sevgimde, kütüphane sevgimde ve hatta sade gazoz sevgimde o güler yüzlü görevlilerin payı büyük. İyi ki hayatıma dokunmuşlar.

Çocuk Edebiyatı Yazarı Ümit Kireççi'den...

Kütüphane

Çocukken izlediğim eski yabancı sinema filmlerinde hep kitaplık gördüm evlerde. Dev gibi raflar bütün evin duvarını kaplardı. Hatta “okuma odası” adını verdikleri iki katlı dev kütüphane odaları olurdu bazılarında. İri, kalın ciltli kitaplar... Filmin kahramanı ne zaman bir soruna çözüm arasa araştırma yapabileceği bir kaynağı olurdu elinin altında. Üstelik bu kütüphanenin sahipleri ya şövalye, ya Sherlock Holmes gibi dedektifler ya da Batman gibi kahramanlar olurdu. Akıllı ve dünyaya kayıtsız kalmayanların yuvasıydı kütüphane.

İşte, çocukken ben de onlara özenirdim. Özendim. Kesinlikle kararlıydım. Evimde kitaplıklar dolusu raflarım, dev gibi bir kütüphanem olacaktı. Ama, hayır, kahramanlık yapmaya kalkışıp yapamayacağım cambazlıklara kalkışmayacaktım. Sadece bilgili olacak, soruna rastlarsam insanlara yardımcı olabileceğim donanıma sahip olacaktım. Hani olur da aklım yetmezse o zaman koşup kütüphanemdeki kitaplara başvuracaktım. O zaman belki kahraman da olurdu. Öte yandan benim kahramanım da kitaplar olacak her zaman kurtarıcım olacaktı.

Gel zaman git zaman hayalimdeki kütüphaneye benzeyen bir oda keşfettim köydeki anneannemin evinde. Dayımın odası. Bir duvardan diğer duvara tavana uzanan bir kütüphane. İçimden dedim “Yapabilirim, hatta daha büyüğünü yaparım.”. Önce o kütüphaneye dadanıp okumalarımaya başladım. Tiyatro oyunları, mizah öyküleri ve ilginç bilgiler içeren kitapları ilk kez orada okudum. Bana hediye edilen Jules Verne “Denizler Atında 20 Bin Fersah” klasiğiyle de çocuk romanlarına daldım. Önüme haritayı açar adım adım yolculukları takip eder dünyayı ezberlerdim o günlerde. Ardından çocuk klasikleri, çizgi roman, dergiler ve ansiklopedilerle başlayan kütüphanemi oluşturmaya giriştim. Henüz 13 yaşındaydım, param azdı ve evimizde yer yoktu.

Derken büyüyünce lisede okul kütüphanesini keşfettim. Bolca mitoloji, tarih, coğrafya, antropoloji kitabı okudum. Okudukça küçük köyden çıktım. Dünyalı oldum. Ben artık köylü her yerliydim.

Derken üniversiteyi kazanarak Ankara’ya taşındım. Önce yurttan sonra küçük bir evde kaldım. İşe girdim. Kazandığım her kuruşu kitaba harcamaya başladım. Ayrıca Alman Kültür Merkezi kütüphanesinden çıkmaz oldum. Sonra yolumun düştüğü her kütüphanenin bir parçasına dönüştüm. Kitaplardan sihirbazlık öğrendim. Pantomim çalıştım. Animasyon ve yarışmalar öğrendim. O sıralar çocuk tiyatrosu yapmaya başladığımdan yaratıcı drama kursuna da yazılmıştım. Öğrendiklerimi hem sahnede hem doğum günü animasyonlarındaki palyaço gösterilerimde kullandım. 19 yaşında kendi tiyatromu kurdum. Oyunlar yazıp, yönetip, oynadım. Ve bütün bunların arasında çizgi roman okumaya ve toplamaya hiç ara vermedim.

Önce Aman Dili ve Edebiyatı sorasında Tiyatro Bölümü Dramatik Yazarlık Ana Sanat Dalı öğrencisi oldum. Ankara’da ucuz kitap satan tüm sahafılarla tanıştım. Bulduğum, paramın yettiği bütün tiyatro oyunlarını alıp okudum. Ayrıca bilimkurgu, tarih, korku edebiyatı, polisiye ve fantastik edebiyata dair ne varsa okumak için koşuşturdum. Alabildiğimi aldım, kütüphaneme koydum. Yavaş yavaş hayalini kurduğum kütüphanemi oluşturmaya başladım.

Şimdi 52 yaşındayım. Annemin “Oğlum, bu kitaplar ne olacak, okuduysan sat!” dediği çizgi romanlarım, dergilerim, kitaplarım evi kaplayarak 20 bini buldu. Her taşındığımda söylendim. Ama onlardan hiç vazgeçemedim. Onlar sayesinde kitap yazdım, dizi film yazdım, çizgi roman yazdım, tezler yazdım, makaleler yazdım, tiyatro oyunu yazdım, yaratıcı drama ve sanat öğretmenliği yaptım. Ama hepsinden önemlisi hayal kurdum, hayata bilerek baktım, akıcı ve muhteşem bir kelime dağarcığıyla konuştum, yaşamımın her anından zevk aldım. Ayrıca başım sıkıştığında başvurup yardım isteyebileceğim dostlarımla beni kütüphanemde beklediğini bildiğimden gönlüm hep rahat uyudum.

Yalnız şu sıralar birileri “İnternet var, bütün dünyanın bilgisi elinin altında, kütüphaneye ihtiyaç kalmadı.” demeye başladı. Haklılar. Yani elektrik kesilene veya küçük bir tuş, kablo bozulana kadar haklılar. Bilimsel ve sanatsal bilgiye ulaşabileceğimiz her kaynak önemlidir, katılıyorum. Ama kahramanların hep kütüphanesi oluyordu. Biraz ışık, biraz okuma isteği, bitti. Kahramansın işte.

Ayrıca biraz gerçekçi olalım, anaokulu öğrencilerimin önemseydiği ve büyük bir özenle “kütüphane” dediği yerden daha güzeli olamaz.

Çocuk Edebiyatı Yazarı Güzin Öztürk'den...

Kütüphaneler, büyülü yerler değil midir? Tavana kadar uzanan raflar ve orada her şeyi bulabilecek olmanın verdiği güven duygusu. Çocukken benim için kütüphane; başka bir boyuta açılan bir kapı gibiydi. Hala da öyledir. Alice ile tavşan deliğinden atladığım, Peter Pan ile Var Olmayan Ülke'ye gidebildiğim ve pek çok bilgiye erişebildiğim yer...

Her çocuk, kurgusal olsun ya da olmasın her kitaba her zaman sınırsız şekilde ve ücretsiz ulaşabilmelidir. Kütüphaneler fırsat eşitliği demektir. Toplumun her kesiminden her çocuk için fırsat eşitliği yaratır. Her çocuğu kucaklar, ona sahip olduğu bilgiyi vermeyi ve edebiyatın engin sularında tat almayı vaat eder.

Kütüphaneler yaşayan yerlerdir. İçinde çeşitliliğe, çocuklara, fısıltılara, sayfa çevirme ve kalem oynatma seslerine, kalp çarpıntılarına, neşelere, meraka, heyecana kucak açar.

Güzin Öztürk

Çocuk Edebiyatı Yazarı Betül İter'den...

Bir Kütüphane Neler Yapmaz?

Kocaman bir kapıdan giriyorum. Kapı gerçekten o denli büyük mü yoksa ben mi biraz küçüğüm henüz bilmiyorum. Bir gün bunu bilebilecek kadar büyüdüğümde o kapıdan tekrar girecek ve tıpkı lunaparktaki oyuncaklar gibi bana kocaman görünen bazı şeylerin, o kadar da “devasa” olmadığıyla bir kez de bu kapı sayesinde yüzleşeceğim. Kapıdan geçer geçmez ahşap zeminin “hoş geldin” gıcırdaması ile karşılaşılıyorum. Bu kadar coşkulu bir karşılama beklemiyordum. Hele ki bu kadar “sessiz olmam” gereken bir yerde bu karşılama biraz tedirgin edici. Vücudumun tüm ağırlığını havaya sabitlemeye çalışarak kayarcasına ilerliyorum zeminde ve genelde en sevdiğim kitapları bulduğum odaya ulaşıyorum.

Roman okumayı sevdiğim bir dönemdeyim. Benim o zaman olduğum yaştaki bir çocuğa, bugün önermeyeceğim kalınlıkta romanlar... Fakat bir gözüm resimli kitaplarda. Çocukluğumun, artık çocuk olmadığımı kanıtlamaya çalıştığım, o döneminde bile neyse ki bir yanım resimli kitapların yalnız çocuklar için olmadığını ayırdına varmış gibi. Bunda, kütüphanenin resimli kitaplara ayırdığı bölümün payı oldukça büyük. İşte yine okuyacağım romanı seçmeye çalışırken karşı duvardan, resimli kitapların bulunduğu raftan bir kitap göz kırıyor bana. Farkına varmadan o rafa doğru ilerliyorum hem de bu sefer ahşap zeminin gıcırdamasına aldırış etmeden...

İçinde renkli eskizler olan bu incecik kitabı incelerken onu benim yazıp çizmiş olduğumu hayal ediyorum. Yazmak ve çizmek isteği ilk kez o gün; o kütüphanenin gıcırdayan zeminine bağdaş kurup oturmuşken, o incecik kitabı incelerken kalbimden havalanıp ete kemiğe bürünüyor sanki, bağdaş kurup oturuyor karşıma, bana gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum. Artık büyüyünce ne olacağımı soranlara verecek ilginç bir cevabım var.

Yıllarımı cebimdeki bu cevapla geçirdikten sonra bugün olduğum şey her ne ise bunun temelini o gün; o “büyük” ama sandığım kadar da “devasa” olmayan kapıdan girdiğimde, o zemini gıcırdayan tozlu kütüphanede atıldığını kim inkar edebilir?

Kütüphaneleri seviyorum. Bir kitap, bazen insan hayatının tüm gidişatını değiştirebilirken bir kütüphane neler yapmaz ki?

Betül İter

Yazar & Çizer